

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

17294 *Reial decret llei 22/2018, de 14 de desembre, pel qual s'estableixen eines macroprudencials.*

I

En un sistema financer complex i interconnectat com l'actual adquireix una rellevància especial garantir-ne l'estabilitat. Per fer-ho, és essencial prevenir els riscos que puguin tenir un caràcter sistèmic, és a dir, els derivats d'un deteriorament en tot o part del sistema financer que puguin generar una pertorbació en els mercats de serveis financers que acabi afectant negativament l'economia real. En aquest context, juntament amb la creació d'una autoritat macroprudencial nacional, és clau que les autoritats públiques disposin d'un catàleg ampli de mesures macroprudencials, amb un impacte global sobre el conjunt del sistema, i que vagin més enllà de les mesures microprudencials aplicades a les entitats financeres de manera individual.

Durant l'última crisi financera, les eines tradicionals de política econòmica i de supervisió financera a disposició de les autoritats van mostrar les seves limitacions a l'hora de prevenir i mitigar part d'aquests riscos. El 25 de febrer de 2009 es va publicar l'informe del grup d'alt nivell sobre supervisió financera a la Unió Europea, anomenat Informe de Larosière, orientat a reforçar els mecanismes europeus de supervisió. L'Informe recomanava la creació d'un òrgan a la Unió Europea encarregat de supervisar els riscos en el conjunt del sistema financer. Així, es va aprovar el Reglament (UE) núm. 1092/2010, del Parlament Europeu i del Consell, de 24 de novembre de 2010, relatiu a la supervisió macroprudencial del sistema financer a la Unió Europea i pel qual es crea la Junta Europea de Risc Sistèmic. Aquesta autoritat és l'encarregada de la supervisió macroprudencial del sistema financer de la Unió Europea per a la prevenció del risc sistèmic. Amb vista a complir aquest manament, la Junta Europea esmentada en fa seguiment i analitza riscos potencials sistèmics i pot emetre alertes i recomanacions.

La Junta Europea de Risc Sistèmic va emetre la Recomanació, de 22 de desembre de 2011, sobre el manament macroprudencial de les autoritats nacionals, en què instava els estats membres de la Unió Europea a designar una autoritat responsable de la supervisió macroprudencial i a «garantir que l'autoritat macroprudencial té control sobre els instruments adequats per aconseguir els seus objectius». El termini per complir aquesta Recomanació va expirar l'1 de juliol de 2013, fet que posa de manifest la urgència de disposar d'eines adequades i d'una autoritat macroprudencial nacional.

En l'àmbit bancari, el Comitè de Supervisió Bancària de Basilea va acordar el desembre de 2010 el «Marc regulador global per reforçar els bancs i sistemes bancaris» (Basilea III) en què, a més d'actualitzar les eines de caràcter microprudencial, va introduir eines de caràcter macroprudencial en l'àmbit de les entitats de crèdit.

La Unió Europea va traslladar al seu ordenament jurídic els acords esmentats mitjançant la Directiva 2013/36/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 26 de juny de 2013, relativa a l'accés a l'activitat de les entitats de crèdit i a la supervisió prudencial de les entitats de crèdit i les empreses de serveis d'inversió, per la qual es modifica la Directiva 2002/87/CE i es deroguen les directives 2006/48/CE i 2006/49/CE i el Reglament (UE) núm. 575/2013 del Parlament Europeu i del Consell, de 26 de juny de 2013, sobre els requisits prudencials de les entitats de crèdit i les empreses de serveis d'inversió, i pel qual es modifica el Reglament (UE) núm. 648/2012. No obstant això, el mateix article 458 del Reglament (UE) núm. 575/2013, de 26 de juny, reconeix la capacitat dels estats membres per adoptar mesures addicionals a les que preveu la normativa europea amb la finalitat de mantenir l'estabilitat financera.

Més recentment, en el Programa d'avaluació del sector financer (Financial Sector Assessment Program, FSAP) per a Espanya de 2017, el Fons Monetari Internacional indicava que «el conjunt existent d'eines macroprudencials disponibles es beneficiaria d'una expansió, en particular, de la inclusió d'eines més efectives per tractar els riscos associats a les exposicions immobiliàries». Més concretament, el Fons Monetari Internacional recomanava, en el curt termini, facultar el Banc d'Espanya per imposar límits a la ràtio del nominal del préstec sobre el valor de la garantia (*loan to value*) i a la ràtio de servei del deute sobre ingressos del prestatari (*debt service to income*), així com als períodes màxims d'amortització.

Per la seva banda, en l'àmbit dels fons d'inversió, el Consell d'Estabilitat Financera (Financial Stability Board, FSB) va publicar el gener de 2017 les seves recomanacions de política econòmica per tractar les vulnerabilitats estructurals en les activitats de gestió d'actius, en què prenia nota del creixement espectacular d'aquesta indústria i desglossava les vulnerabilitats associades a aquest amb una referència especial als riscos de liquiditat i de palanquejament. En aquesta mateixa línia la Recomanació de la Junta Europea de Risc Sistèmic, de 7 de desembre de 2017, sobre la liquiditat i el palanquejament dels fons d'inversió conté recomanacions a la Comissió Europea i a l'Autoritat Europea de Valors i Mercats en els seus àmbits d'actuació respectius.

Sense perjudici de les mesures adoptades a la Unió Europea, el fort creixement de la indústria de gestió d'actius i el seu pes elevat relatiu dins del sector financer fan necessari i urgent dotar la Comissió Nacional del Mercat de Valors d'eines addicionals que li permetin respondre de manera àgil i eficaç als riscos per a l'estabilitat financera que puguin originar les institucions d'inversió col·lectiva.

D'altra banda, pel que fa al sector assegurador, actualment hi ha treballs en curs a la Unió Europea per desenvolupar eines macroprudencials per a entitats asseguradores i reasseguradores en el marc de la revisió de la Directiva 2009/138/CE, del Parlament i del Consell, de 25 de novembre de 2009, sobre l'accés a l'activitat d'assegurança i de reassegurança i el seu exercici, comunament coneguda com a Solvència II. Per això és extraordinàriament necessària i urgent la introducció d'algunes d'aquestes eines macroprudencials en aquest Reial decret llei.

II

En vista de les recomanacions formulades en l'àmbit internacional pel Fons Monetari Internacional, el Consell d'Estabilitat Financera i la Junta Europea de Risc Sistèmic relatives a la introducció en el curt termini de les eines macroprudencials necessàries per fer front a possibles vulnerabilitats per al sistema financer, és extraordinàriament urgent i necessari tractar aquesta qüestió sense dilació.

En concret, i en línia amb el que estableix l'article 458 del Reglament (UE) núm. 648/2012, de 4 de juliol de 2012, i la recomanació del Fons Monetari Internacional en el seu Programa d'avaluació del sector financer de 2017, és necessari i urgent dotar el Banc d'Espanya de la potestat per fixar límits a l'endeutament dels agents econòmics. Les eines existents actualment actuen fonamentalment via preus, i encareixen la concessió de crèdit a través de la imposició de matalassos de capital. Aquestes eines tenen un impacte només indirecte sobre els fluxos de crèdit i, de fet, la seva efectivitat es veu disminuïda quan les entitats ja tenen uns requeriments prudencials relativament elevats, com succeeix en l'actualitat després de l'increment notable d'aquests després de les reformes financeres recents. Així, és necessari que el Banc d'Espanya pugui limitar via quantitats la concessió de crèdit de manera directa. Per extensió, i per evitar el transvasament de l'activitat creditícia del sector bancari als sectors del mercat de valors o assegurador, s'habiliten la Comissió Nacional del Mercat de Valors i la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions per poder establir restriccions respecte a les entitats subjectes a la seva supervisió.

Adicionalment, és necessari i urgent atribuir al Banc d'Espanya la capacitat per limitar l'assumpció de riscos a escala sectorial, i restringir les mesures a les exposicions a un sector determinat en què es concentren els riscos. Així, i com va succeir en la crisi recent en el cas del sector immobiliari, és possible que les vulnerabilitats estiguin ubicades en

àrees molt concretes del sistema. Les autoritats financeres han de respondre davant l'aparició de riscos, i han de tractar de limitar la seva intervenció a l'àmbit específic en el qual realment és necessària.

Amb aquest últim objectiu, aquest Reial decret llei atribueix al Banc d'Espanya la potestat, amb un enfocament sectorial, per fixar el matalàs de capital anticíclic i els límits a l'exposició.

En el cas dels fons d'inversió, és necessari i urgent atribuir a la Comissió Nacional del Mercat de Valors la potestat, en determinades circumstàncies, per poder fixar requeriments de liquiditat a les institucions i entitats d'inversió col·lectiva. Les primeres constitueixen fons oberts, és a dir, amb capacitat dels seus partícips per fer retirades de fons en qualsevol moment, fet que els fa especialment vulnerables davant possibles retirades massives per tensions de mercat. A més, aquests fons es comercialitzen entre particulars, fet que els fa sensibles des del punt de vista social.

Per la seva banda, en el cas del sector assegurador, per evitar la transferència de riscos d'un sector a un altre és necessari atribuir al supervisor actual, la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions, les eines que en el sector assegurador ajudin a evitar aquestes transferències de riscos, així com un possible arbitratge regulador.

Una vegada detectades aquestes eines amb capacitat per contribuir a mitigar perturbacions eventuais amb un impacte sistèmic potencial, és urgent i necessari que aquestes estiguin disponibles immediatament per a la seva possible utilització per part dels supervisors sectorials.

III

El reial decret llei constitueix un instrument constitucionalment lícit, sempre que la finalitat que justifica la legislació d'urgència, tal com reiteradament ha exigint el nostre Tribunal Constitucional (Sentència 6/1983, de 4 de febrer, F. 5; Sentència 11/2002, de 17 de gener, F. 4; Sentència 137/2003, de 3 de juliol, F. 3, i Sentència 189/2005, de 7 juliol, F. 3), sigui subvenir a una situació concreta, dins dels objectius governamentals, que per raons difícils de preveure requereix una acció normativa immediata en un termini més breu que el requerit per la via normal o pel procediment d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis, principalment quan la determinació del procediment esmentat no depèn del Govern.

Com s'ha exposat, és d'urgència i necessitat extraordinària la introducció en el nostre ordenament de les eines macroprudencials necessàries per fer front a possibles vulnerabilitats per al sistema financer, de manera que el Banc d'Espanya, la Comissió Nacional del Mercat de Valors i la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions comptin amb els instruments i les eines necessaris per contribuir a mitigar perturbacions eventuais amb un impacte sistèmic potencial. És extraordinàriament urgent i necessari que aquestes eines macroprudencials estiguin disponibles immediatament per a la seva utilització eventual per part dels supervisors sectorials sense dilació. En cas contrari, es corre el risc d'haver d'afrontar tensions inesperades i sobtades en els mercats financers, amb implicacions potencials per a l'estabilitat financer i l'economia real, sense disposar de les eines indispensables per fer-hi front. De fet, diversos organismes internacionals, especialment el Fons Monetari Internacional i el Consell d'Estabilitat Financera, han estat insistint en el fet que una de les llacunes crítiques que van contribuir a l'esclat de la crisi recent va ser la inexistència d'eines macroprudencials per prevenir amb antelació l'acumulació de desequilibris en el sistema financer.

La figura del reial decret llei, a més, és admissible en aquest cas, atès que no es vulneren els límits que estableix l'article 86.1 de la Constitució espanyola, i atès que no afecta l'ordenament de les institucions bàsiques de l'Estat, els drets, deures i les llibertats dels ciutadans que regula el títol I de la Constitució, el règim de les comunitats autònomes ni el dret electoral general.

Els motius exposats justifiquen complidament la concurrència dels requisits constitucionals de necessitat extraordinària i urgent, que habiliten el Govern per aprovar aquest Reial decret llei dins del marge d'apreciació que, pel que fa òrgan de direcció

política de l'Estat, li reconeix l'article 86.1 de la Constitució espanyola. Concorren també les notes d'excepcionalitat, gravetat i rellevància que fan necessària una acció normativa immediata en un termini més breu que el requerit per a la tramitació parlamentària d'una llei, sigui pel procediment ordinari o bé pel d'urgència.

IV

Aquest reial decret llei respon als principis de necessitat, eficàcia, proporcionalitat, seguretat jurídica i eficiència, tal com exigeix la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

Pel que fa als principis de necessitat i eficàcia, aquest Reial decret llei és l'instrument òptim per aconseguir l'objectiu final de dotar el Banc d'Espanya, la Comissió Nacional del Mercat de Valors i la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions tan aviat com sigui possible de les eines adequades per prevenir i mitigar els riscos que detectin que puguin acabar afectant l'estabilitat del sistema financer.

Quant als principis de proporcionalitat, de seguretat jurídica i d'eficiència, aquest Reial decret llei estableix la regulació mínima imprescindible per al compliment dels seus fins, és coherent amb la resta de l'ordenament jurídic, tant nacional com internacional, i no imposa càrregues administratives innecessàries o accessòries. Les modificacions que s'introdueixen en la normativa d'entitats de crèdit, d'institucions i entitats d'inversió col·lectiva i d'entitats asseguradores i reasseguradores permeten generar un marc normatiu estable, integrat i clar.

V

Aquest Reial decret llei es compon de cinc articles, una disposició addicional, una disposició transitòria i tres disposicions finals.

Els articles primer i tercer modifiquen, respectivament, la Llei 35/2003 de 4 de novembre, d'institucions d'inversió col·lectiva, i la Llei 22/2014, de 12 de novembre, per la qual es regulen les entitats de capital de risc, altres entitats d'inversió col·lectiva de tipus tancat i les societats gestores d'entitats d'inversió col·lectiva de tipus tancat, i per la qual es modifica la Llei 35/2003, de 4 de novembre, d'institucions d'inversió col·lectiva, amb la finalitat d'atorgar a la CNMV la capacitat d'adoptar mesures adreçades a reforçar la liquiditat de les institucions i entitats d'inversió col·lectiva.

L'article segon introdueix una sèrie de modificacions a la Llei 10/2014, de 26 de juny d'ordenació, supervisió i solvència d'entitats de crèdit, per tal d'ampliar les eines macroprudencials a disposició del Banc d'Espanya. En concret, s'habilita el Banc d'Espanya per incrementar els requeriments de capital sobre una cartera d'exposicions específica, per limitar les exposicions de les entitats de crèdit a sectors econòmics concrets i per establir límits i condicions sobre la concessió de préstecs, adquisició de renda fixa i derivats per part de les entitats de crèdit. Així, el Banc d'Espanya pot fixar límits a la part de la renda disponible que un prestatari pot destinar al pagament del seu deute (*debt service to income*) o a l'endeutament màxim que pot obtenir ateses les garanties aportades (*loan to value*), entre altres mesures.

L'article quart modifica la Llei 20/2015, de 14 juliol, d'ordenació, supervisió i solvència de les entitats asseguradores i reasseguradores, i introdueix noves eines macroprudencials que s'assignen a la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions. En aquest sentit, se l'habilita per establir limitacions a l'exposició agregada davant un determinat sector econòmic o categories d'actius per part d'entitats asseguradores i reasseguradores, i se li atorga la possibilitat de fixar condicions a les transferències de riscos i carteres d'assegurances que efectuïn les entitats esmentades. Tot això, sempre que puguin afectar l'estabilitat del sistema financer.

L'article cinquè modifica el text refós de la Llei del mercat de valors, aprovat pel Reial decret legislatiu 4/2015, de 23 d'octubre, i habilita la Comissió Nacional del Mercat de Valors per poder establir limitacions a determinades activitats per les seves entitats

supervisades que generin un augment excessiu del risc o de l'endeutament dels agents econòmics que pugui afectar l'estabilitat financera.

La disposició addicional única preveu l'obligació pels supervisors sectorials de comunicar a l'autoritat que es designi com a autoritat macroprudencial l'adopció d'eines macroprudencials abans que es comuniquin al públic i als afectats.

En aquest sentit, la Junta Europea de Risc Sistèmic cominava els estats membres de la Unió Europea a crear o designar una autoritat amb potestats macroprudencials en la seva Recomanació ja esmentada de 2011. Espanya és un dels dos únics països entre els vint-i-vuit que conformen la Unió Europea que encara no compta amb una autoritat macroprudencial nacional. Així mateix, el Fons Monetari Internacional ha insistit repetidament en la necessitat que Espanya compti amb una autoritat macroprudencial nacional. En concret, en el Programa d'avaluació del sector financer (Financial Sector Assessment Program, FSAP) per a Espanya de 2017, el Fons Monetari Internacional apunta que «l'establiment d'un consell del risc sistèmic interinstitucional potenciaria la vigilància del risc sistèmic i la presa de decisions macroprudencials ajudaria a abordar la interconnexió sistèmica creixent del sector financer».

Fins a la creació d'aquesta autoritat, la disposició transitòria única preveu que aquestes comunicacions es facin al Comitè d'Estabilitat Financera. Aquest òrgan està compost per representants dels supervisors sectorials i del Ministeri d'Economia i Empresa i té com a tasca principal la discussió sobre possibles vulnerabilitats per a l'estabilitat financera amb vista a prevenir una crisi amb efectes potencialment sistèmics. De fet, està previst que sigui substituït per l'autoritat macroprudencial nacional quan aquesta es creï. Així, aquest comitè és l'idoni per rebre les comunicacions esmentades fins que no estigui operativa aquesta última.

Les tres disposicions finals inclouen els títols competencials, l'habilitació per al desplegament reglamentari i l'entrada en vigor de la norma.

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1.11a i 13a de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat les competències exclusives sobre les bases de l'ordenació de crèdit, banca i assegurança, i les bases i la coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, respectivament.

En virtut d'això, fent ús de l'autorització que conté l'article 86 de la Constitució espanyola, a proposta de la ministra d'Economia i Empresa, i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres a la reunió del dia 14 de desembre de 2018,

DISPOSO:

Article primer. *Modificació de la Llei 35/2003, de 4 de novembre, d'institucions d'inversió col·lectiva.*

Es modifica el títol de l'article 71 septies de la Llei 35/2003, de 4 de novembre, d'institucions d'inversió col·lectiva, i s'hi introdueix un nou apartat 7 amb la redacció següent:

«Article 71 septies. *Supervisió dels límits en el palanquejament, de l'adequació dels processos d'avaluació creditícia i del risc de liquiditat.*»

«7. La Comissió Nacional del Mercat de Valors, per tal de garantir un tractament equitatiu dels partícips o accionistes o per raons d'estabilitat i integritat del sistema financer, de manera temporal i justificant la necessitat i proporcionalitat de la mesura, pot exigir a les societats gestores d'institucions d'inversió col·lectiva que regula aquesta Llei, amb caràcter individual o respecte d'una pluralitat d'aquestes, que reforcin el nivell de liquiditat de les carteres de les institucions d'inversió col·lectiva gestionades i, en particular, que incrementin el percentatge d'inversió en actius especialment líquids, tal com els defineixi la mateixa Comissió Nacional del Mercat de Valors.»

Article segon. *Modificació de la Llei 10/2014, de 26 de juny, d'ordenació, supervisió i solvència d'entitats de crèdit.*

La Llei 10/2014, de 26 de juny, d'ordenació, supervisió i solvència d'entitats de crèdit, queda modificada de la manera següent:

U. L'apartat 1 de l'article 45 queda redactat de la manera següent:

«1. Les entitats de crèdit han de mantenir un matalàs de capital anticíclic calculat específicament per a cada entitat o grup. Aquest matalàs ha de ser equivalent a l'import total d'exposició al risc calculat de conformitat amb l'article 92.3 del Reglament (UE) núm. 575/2013, de 26 de juny, amb les precisions que, si s'escau, pugui establir el Banc d'Espanya, multiplicat per un percentatge de matalàs de capital específic.

En particular, el Banc d'Espanya pot exigir l'aplicació del matalàs de capital anticíclic a totes les exposicions de l'entitat o el grup o a les exposicions a un determinat sector.»

Dos. S'afegeix un nou article 69 bis amb la redacció següent:

«Article 69 bis. *Límits a la concentració sectorial.*

Quan l'exposició agregada de les entitats de crèdit o d'un subgrup d'aquestes a un determinat sector d'activitat econòmica assoleixi nivells que puguin suposar un element de risc sistèmic, el Banc d'Espanya pot exigir a les entitats de crèdit que limitin la seva exposició al sector esmentat.»

Tres. S'afegeix un nou article 69 ter amb la redacció següent:

«Article 69 ter. *Condicions sobre la concessió de préstecs i altres operacions.*

Per tal d'evitar l'augment excessiu del risc bancari o l'endeutament excessiu dels agents econòmics, el Banc d'Espanya pot determinar l'establiment de límits i condicions sobre la concessió de préstecs, l'adquisició de títols de renda fixa i derivats per les entitats de crèdit, per a operacions amb el sector privat radicat a Espanya.»

Article tercer. *Modificació de la Llei 22/2014, de 12 de novembre, per la qual es regulen les entitats de capital de risc, altres entitats d'inversió col·lectiva de tipus tancat i les societats gestores d'entitats d'inversió col·lectiva de tipus tancat, i per la qual es modifica la Llei 35/2003, de 4 de novembre, d'institucions d'inversió col·lectiva.*

Es modifica el títol de l'article 87 de la Llei 22/2014, de 12 de novembre, per la qual es regulen les entitats de capital de risc, altres entitats d'inversió col·lectiva de tipus tancat i les societats gestores d'entitats d'inversió col·lectiva de tipus tancat, i per la qual es modifica la Llei 35/2003, de 4 de novembre, d'institucions d'inversió col·lectiva, i s'hi introdueix un nou apartat 7 amb la redacció següent:

«Article 87. *Supervisió dels límits en el palanquejament, de l'adequació dels processos d'avaluació creditícia i del risc de liquiditat.*»

«7. La Comissió Nacional del Mercat de Valors, per tal de garantir un tractament equitatiu dels partícips o accionistes o per raons d'estabilitat i integritat del sistema financer, de manera temporal i amb la justificació de la necessitat i proporcionalitat de la mesura, pot exigir a les societats gestores d'entitats que regula aquesta Llei, amb caràcter individual o respecte d'una pluralitat d'aquestes, que reforcin el nivell de liquiditat de les carteres de les entitats gestionades i, en particular, que incrementin el percentatge d'inversió en actius especialment líquids, tal com els defineixi la mateixa Comissió Nacional del Mercat de Valors.»

Article quart. *Modificació de la Llei 20/2015, de 14 juliol, d'ordenació, supervisió i solvència de les entitats asseguradores i reasseguradores.*

S'afegeix un nou article 117 bis a la Llei 20/2015, de 14 juliol, d'ordenació, supervisió i solvència de les entitats asseguradores i reasseguradores, amb el contingut següent:

«Article 117 bis. *Mesures de supervisió macroprudencial.*

1. La Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions pot fixar límits d'exposició a determinats sectors d'activitat econòmica o categories d'actius quan l'exposició agregada de les entitats asseguradores i reasseguradores, o d'una part d'aquestes, a un determinat sector de l'activitat econòmica o categoria d'actiu assoleixi nivells que puguin suposar un element de risc sistèmic.

2. La Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions pot establir límits i condicions a les operacions de transferència de riscos i carteres d'asseguradores que efectuïn les entitats asseguradores i reasseguradores, quan aquestes transferències impliquin traspassos d'inversions o d'altres partides del balanç que, per disminuir la qualitat dels seus actius o dels fons propis resultants, puguin afectar la sostenibilitat futura de les entitats o l'estabilitat del sistema financer.»

Article cinquè. *Modificació del text refós de la Llei del mercat de valors aprovat pel Reial decret legislatiu 4/2015, de 23 d'octubre.*

S'afegeix un nou article 234 bis en el text refós de la Llei del mercat de valors, aprovat pel Reial decret legislatiu 4/2015, de 23 d'octubre, amb el contingut següent:

«Article 234 bis. *Altres facultats per reforçar la supervisió macroprudencial.*

La CNMV pot introduir límits i condicions a l'activitat de les seves entitats supervisades amb la finalitat d'evitar un endeutament excessiu del sector privat que pugui afectar l'estabilitat financera.»

Disposició addicional única. *Comunicació sobre l'aplicació d'eines macroprudencials a l'autoritat macroprudencial.*

1. Són eines macroprudencials les destinades a prevenir riscos sistèmics i a procurar una contribució sostenible del sistema financer al creixement econòmic. S'entén per risc sistèmic el que pugui generar una pertorbació en els mercats de serveis financers amb un impacte potencial negatiu sobre l'economia real.

2. Quan el Banc d'Espanya, la CNMV o la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions prevegin adoptar eines de caràcter macroprudencial, ho han de comunicar a l'autoritat macroprudencial amb una antelació almenys de set dies hàbils respecte del moment en què es comuniquin al públic i als afectats. Aquest termini es pot reduir quan les circumstàncies de mercat així ho aconsellin o quan per garantir l'eficàcia de la mesura se'n requereixi l'aplicació immediata. En aquests casos, la comunicació ha de justificar el caràcter urgent de la mesura.

Disposició transitòria única. *Règim transitori de comunicació d'eines macroprudencials.*

Fins a la creació de l'autoritat macroprudencial a la qual es refereix la disposició addicional única, les comunicacions que esmenta aquesta disposició s'han de fer al Comitè d'Estabilitat Financera.

Disposició final primera. *Títols competencials.*

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1.11a i 13a de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat les competències exclusives sobre les bases de l'ordenació de crèdit, banca i assegurança, i les bases i la coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, respectivament.

Disposició final segona. *Habilitació per al desplegament reglamentari.*

S'habilita el Govern per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament, l'execució i el compliment del que preveu aquest Reial decret llei.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 14 de desembre de 2018.

FELIPE R.

La presidenta del Govern en funcions,
CARMEN CALVO POYATO